

Évközi II. Vasárnap – 2013. január 20., C év

Szalézi Szent Ferenc püspökhöz egy alkalommal benyitott egy fiatal pap. Lelkes, átszellemült arcú ifjú, aki harsányan hadarni kezdte: „Úgy de úgy szeretnék tenni valami nagyot az emberiségért! Úgy érzem, Isten valami nagy jelentőségű, komoly áldozatot kívánó hivatást adott nekem! Atyám, mit tegyek? Hogyan kezdjem? Miben szolgálhatom legjobban az emberiséget?” Szalézi Szent Ferenc elmosolyodott, s csak ennyit mondott: „Kezdje azzal, fiam, hogy kifelé menet szép halkán csukja be az ajtót!”

Nem mindenkinek és főleg nem mindig adatik meg, hogy valami rendkívülit tegyen az emberekért, vagy akár csak egy-egy emberért. Álmodozhatunk egy nagyívű, látványos, TV-filmekbe kívánckozó életről, de attól még többnyire nem így telnek a napjaink. A szeretetet legtöbbször apró figyelmességekben, kis lángon történő, de folyamatos égésben élhetjük meg. Jézus első csodája nem beteggyógyítás, nem a viharlecsendesítés, nem is a vízen járás: nem valami látványos, nem valami feltétlenül szükséges, nagyszabású jó cselekedet. Inkább egy kisebb figyelmesség, ami azonban akkor és ott nagyon jól jött! Jézus egyébként ugyanarról a teljes szeretetről tesz tanúbizonyságot ezzel a csodával, a víz borrá változtatásával is, mint a leglátványosabb beteggyógyítással vagy halottfeltámasztással.

A csodatételben nem, de a szerető figyelmességben, az apróbb jótettekben mi is követni tudjuk Jézust. És ami fontos: ilyenekre szinte mindig lehetőségünk van! Sokan figyelmetlenül mennek el ezek mellett a lehetőségek mellett, várva a „nagy pillanatra”, ami talán soha nem jön el! Nem véletlenül valljuk meg a közgyónásban, s remélhetőleg a személyes gyónásainkban is a mulasztás bűneit: bizony mennyivel több mosoly, örömtől csillogó szem és kedves szó lenne a világban, ha minden egyes apró tettben, gesztusban teljes szeretettel lennénk jelen.

A másik elgondolkodtató dolog a mai evangéliumban, hogy nem is annyira Jézus, mint inkább Mária figyelmességéről van itt szó. Jézus – Isten Fia létére – hagyja magát befolyásolni. Mi vajon „világmegváltó” terveink szövögetése közben tudunk-e hallgatni valakire, aki valami mást, valami kisebbet, egyszerűbbet, de kézenfekvőbbet és aktuálisabbat javasol vagy kér tőlünk? Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy nekünk kell felfedezni a spanyolviaszt. Feltétlenül valami eredetit, sajátosat, csakis a mi nevünkhöz kapcsolódót kell végrehajtanunk. Pedig már elég régóta létezik az emberiség ahhoz, hogy a felfedezhető jók nagy részét már felfedezze. Semmi megalázó nincs számunkra abban, ha mások kérése, útmutatása szerint tesszük a jót. Akkor is rólunk, a mi saját áldozatkészségünkről és képességeinkről szól egy-egy szeretetből fakadó cselekedetünk, ha nem mi találtuk ki, hanem másoknak engedelmességgel, másokra hallgatva hajtuk azt végre.

Végül a víz borrá változtatása, egyáltalán a lakodalomban való részvétel azt is mutatja, hogy Jézus nem csak a bajban, szenvedésben, hanem az örömben is jelen van, elérhető számunkra. Együtt nevetni is tud velünk, nem csak együtt sírni. Persze, hogy a fájdalomban, a terhek alatt görnyedve, főleg a saját erőnk fogytán jobban megtapasztaljuk Isten hiányát, erősebben érezzük, hogy szeretnénk Őrá támaszkodni! Azonban nem szabad abban a félreértésben élnünk, hogy Isten a szenvedés Istene, a keresztség pedig pusztán az elesettek, kínlódók erősítésére és vigasztalására szolgáló vallás. Akkor érthető és elfogadható lenne az a hozzáállás, amit sajnos nagyon gyakran látunk: tudniillik hogy csak akkor fordulnak az emberek imáikban Istenhez, ha bajban vannak, ha pedig nem tapasztalják az általuk elvárt módon a segítségét, akkor Őt szidalmazzák. Márpedig Istentől kapjuk Jézus által az örömeinket, szép élményeinket, sikereinket is. Ilyenkor is eszünkbe kell jusson, hogy neki hálát adjunk, hogy benne örvendezzünk. Sokkal tisztább és helyesebb lenne az istenképünk, ha észrevennénk végre, hogy Isten a boldogságunkat akarja már itt a földön is,

hogy ajándékokkal halmoz el minket, amelyek szívbeli örömünkre szolgálnak. Hogy mi is részesülünk nem várt, nem magunknak köszönhető örömteli meglepetésekben, csakúgy mint a kánai menyegző fiatal házaspárja.